

(המשך מעמוד 27)
על המיסמך בעיקבות מעשיאלמות של אהרון נגדי, אבל הוא כלל לא שם לב אלי. גם עם הרבנים היו לאהרון קשרים. רק כעבור חודשיים נקבע בבית-המישפט המחוזי, שהילד יהיה בבעלותי. "לפני הדיון בבית-המישפט המחוזי

„אצא כשיודיעו לי שהדיון על החזקת הילד מחדש“

זי" מספרת אווה, בשעה 11 בלילה פרצו לדירה אהרון ושני שוטרים, ונדרו אותי בכוח לגיידת שהובילה אותי לבית-החולים לחולי-נפש אברבנאל ב"פ. בימים שלפני הדיון הוציא שופט מחוזי צו, שאסר על אהרון להיכנס לדירה בבת"ם כדי שלא יוכל לאיים עלי. אהרון פנה

אוהו מאהבת חיתה לבושה בבגדים שלי, ונשאה בידיה את הילד שלי. ניגשתי אליהם וביקשתי לקבל את יובל. כמו שנקבע בין אהרון ועורר-הדין. המאהבת שלו מיהרה לרוץ לכיוון הבית עם הילד, ואהרון אמר: לא תקבלי אותו היום, התחלתי לרוץ אחרי המאהבת, לקחתי ממנה את הילד, והתחלתי לברוח."
כך החלו ימי המחלת הארוכים של אווה: „ימים אחדים שוטטתי בין כל מיני מכרים והחלפתי מקומות מחבוא, עד שהי געתי לכאן, ואני נמצאת פה כבר למעלה משבועיים.“

בניגוד לפירסומים שהפיץ אהרון, כאילו הסכימה אווה לקבל כסף תמורת הילד, אומרת אווה, תוך שהיא מאמצת את יובל אל ליבה: „אני לא מוכנה לוותר עליו כדי שיהיה עם אהרון ועם אותה אשה זרה.“

הוא אהב לסחוב אותי, בתחילת גיטוינו, לכל מיני מקומות זוהרים וגדולים. קודם-לכן, בבית, היה מכה אותי, ואחרי-כך הכריח אותי לצאת לבלות איתו. לא לקח לי הרבה זמן, אם כי יותר מדי זמן, להבין שהוא בן-אדם ללא שום כיסוי מוסרי. ידו הייתה בכל, ובכל מקום שעבד התפאר שהוא יכול להרוס את כולם.“ גם את הידיעות שפורסמו בעיתונות, כאיי

אהרון גינסבורג בחברת שתי בנותיו מנישואיו הראשונים, ודה וטיגל, ואימו טובה המחזיקה בידה את יובל, בנו מנישואיו השניים, שאחריו מחפשים המישטרה והאב. יובל מסתתר עתה עם אמו, אווה.

המחפשים

אל ד"ר הקר, הפסיכולוג הראשי באיזור תל-אביב, והוא הוציא נגדי ציראישפון בבית-החולים לחולי-נפש. לדיון עצמו הגעתי עם אחות הונגריה, והוצגתי כמאושפזת בבית-משוגעים, כך שלא יכלו לקבל את עדותי-בשבעת נגד אהרון. בית-המישפט המחוזי קבע שהאב יוכל לחזור לדירה „באברבנאל סיממו אותי, וזרקו אותי לחדר ללא מיטה, שכבתי על הריצפה, ולא ידעתי מה רוצים ממני בכלל. בבית-מישפט מחוזי הגענו להסכם שנחיה בנפרד עד הגירושין, ותוסכם שהילד יהיה אצלי. אחרי יומיים שוחררתי לאחר שנקבע שאני לא זקוקה לאישפון. הצו קבע שאהרון יקנה לי דירה וישלם לי דמי-קיום, אבל ההסכם לא קיים על-ידי אהרון. אני שכרתי דירה עם נורית, ידידה של בועז רבין, והתחלתי לעבוד כקוסמטיקאית. חיכיתי שהדיון בבית-המישפט המחוזי יתחדש, ואז אוכל להביא את כל ההוכחות נגד אהרון.

„בינתיים מנע ממני אהרון לראות את יובל. כיום חמישי, שבו ברחתי, הגעתי לדירה בבתיים אחרי שוורר-הדין גוטסמן לחץ על אהרון לאפשר לי לקבל את הילד לכמה שעות. בכל הפעמים הקודמות אסר עלי אהרון לקחת את הילד, ושמר עלי ועל יובל בארבע עיניים — שלו ושל המאהבת שלי, שחיה איתו בדירה. בכך הפר צו מפורש של בית-המישפט.

„באותו יום חמישי הייתי אמורה לקבל את יובל. גוטסמן ביקש משני ידידי, רוגני וקובי סיגמן, שאותם הכרתי דרך בועז ואחותי מרים, שיגיעו גם הם אל הדירה, כדי להשיג את אהרון לא יכה אותי, כמו שעשה בביקורים קודמים שלי אצל יובל בדירתו.

„באתי, ובשעה ארבע אחרי-הצהריים דפקתי בדלת ואהרון לא היה. ירדתי לרחוב, ואז הגיעו קובי ורוגי, ומן העבר השני — אהרון ומאהבת שלו, שהיו חברי קים, והמאהבת נשאה את יובל בזרועותיה.

החזקת הילד, יתחדש. השאר לא איכפת לי.“ היא מצהירה. „יש לי מיקצוץ, אני צעירה ויכולה להסתדר. אבל אני רוצה שיובל יהיה אצלי. אני גם תובעת שהמישטרה תספל בכל התלונות שהגשתי נגד בעלי, אני רוצה הגנה מישטרית מפניו. זה הכל. על השאר אני מוותרת.“
„אני לא רוצה את הדירה או את הכספים שלו. למרות שהוא אדם עשיר, אומרת אווה הנחושה בהחלטתה שלא לוותר לבעלה הפעם. „למרות שהוא כלי-כול.“ והיא שואלת: „איך ייתכן שבן-אדם ית-עלל באשת ויוכל לקנות את כל העולם: שכנים, מישטרה, כולם — כדי שיאטמו את האזניים, יעצמו את העיניים וימשיכו לחיות כאילו כלום לא קרה?“

בכל ניבחרת בלטו מיספר כדורסלניות תמירות במיוחד. למעלה: הבלגית אווה וטיגל-בסקה (10) מטר נאבקת עם ההולנדית יופה גרסט, בעלת 183 הס"מ.

הענקיות

„אני כבר לא יכודה להמשיך לחיות בבלגיה. הפעם, לא אחזור לשם. ראשי המישלחת הבלגית אמרתי שאני נשארת, כביכול, בישראל כדי לבנות חופשת-מולדת.“ זאת גילתה ישראלה דירקס, מי שהייתה שחקנית ניבחרת-ישראל בכדורסל, והמירה את מדיה לאלה של ניבחרת בלגיה לאחר שנישאה ל-כדורסלן הבלגי, קאמיל דירקס, שכיכב בישראל משך כשתי עונות.

ישראלה דירקס (לשעבר מלחי), נטלה חלק באלופות הקדם-אירופית בכדורסל, שנערכה בסוף השבוע שעבר באולם-הכר-דורסל של האוניברסיטה העיברית בירוש

שלים. היתה זו הפעם הראשונה בספורט הישראלי, שספורטאית ישראלית-לשעבר משחקת נגד ניבחרת ישראל, שבה הוי פיעה בשעתה. תיכוניסטיות, צעירות ואמהות מארבע ארצות — בלגיה, הולנד, אנגליה וישראל — השתתפו בטורניר הנשים. הרבה יפה פיות של ממש לא ניראו בפסטיבל הנשים, אך בכל ניבחרת בלטו חתיכה אחת או שתיים, שעניי הצופים היו נשואות אליה במיוחד.

מלכת-היופי צעירה מדי

אילו ניתן היה לבחור את מלכת היופי של הטורניר, אין ספק שהקהל היה מצביע פה-אחד על הכדורסלנית ההולנדית פרנסיס בראקל בת ה-19, אשר ישבה — לדאבון לב הצופים — על ספסל המחליפות משך רוב זמן הטורניר. הקלסי-תר הנאה, העיניים הכחולות, האף הסולד והגוף החטוב, הפכו את פרנסיס בראקל הבלנדית האובייקט המבוקש ביותר בקרב הצלמים.

פרנסיס, המיתרת לגובה של 1.74 מטר, לומדת פיסיות-ראפיה, „נראה שאני לא די טובה כדי להיכלל בחמישייה הראשונה של הניבחרת,“ אמרה כמתנצלת. ראש המישלחת ההולנדית, יאן ברוגרט, הוסיף: „פרנסיס היא בת 19 בסך-הכל. היא די צעירה, וזה גורם לה להתרגש במישחקים בינלאומיים. היופי, הצטחק ההולנדי, „לא משחק בספורט.“

מבין הכדורסלניות ההולנדיות הפעילות, צדה את העין ליאה וואן-רמסט בת ה-19, שגובהה 1.78 מטר. אך לא רק בזכות מיבנה גופה המרשים סיקרנה ליאה את הצופים, אלא דווקא תודות למישחק השוטף, שזיכה אותה במירב המחמאות. היא שיחקה בתפקיד של מרכזת, והניעה כהלכה את חברותיה. היו לה כמה מיבצעים מר-היביי-עין, שלא היו מביישים גם כדורסלניס-גברים. שתי צמותיה משוות לה אופי ילדותי, אם-כי על המגרש שמרה כנמרה מפני כל החטאה של ניבחרתה.

ניבחרת-הנשים של הולנד היתה הניבחרת הצעירה ביותר, כשהגיל הממוצע בה 21 שנים. בכך יש כדי להסביר את העובדה שכל השחקניות בניבחרת ההולנדית הן רווקות.

הישראליות

הבעת-פניה של הישראלית רחל ריימן, בת ה-25, שחקנית מכבי תל-אביב, מפגינה כיצד גילתה חולשה בלתי-מונבת ברנעים שבחם איפשר לה המאמן לשחק. משמאל, חנקית אירית ליטיני בת ה-17 שגובהה 1.84 מטר, שהיא אחת מתגליות הניבחרת הישראלית בכדורסל, וצופים לה עתיד מוצלח.